

„Megtaláltuk az őseinket:
Mennyi bús homlokú magyar,
Kinek azért kellett pusztulni,
Mert újat, emberit akar.

Megnyíltak lángolón előttünk
A Bólyai- s Csere-sírok
S hozzánk szegődtek szép sorjában
Az árnyas, magyar mártírok.
Ady Endre

**A Magyar Történelmi Szalon és a Budaörsi Polgári Kaszinó tisztelettel
meghívja 2014. február 20-án, csütörtökön 18 órára a
„Mártírok a magyar történelemben” sorozat 2. rendezvényére,**

„A bűnbak, gróf Esterházy János vértanúsága”

című előadásra és filmvetítésre.

Előadó:

Dr. Molnár Imre

szociológus, történész, diplomata

Bevezetőt mond:

**Zichy László, a Magyar Történelmi Szalon alelnöke,
Dr. Lipták András, a Budaörsi Polgári Kaszinó elnöke**

Helye:

Városi Ifjúsági Klub, 2040 Budaörs, Károly király út 3.

Gróf Esterházy János tragikus életútja példa arra, hogy nemes célokért, nemzetük jövőjéért bátor emberek akár az életükkel is készek áldozni. A magyar arisztokráciában számos példa van erre, hiszen ők tudták, a hatalommal nem csak jogok, de keményen kötelességek is járnak. Esterházy, aki a Trianoni békediktátum után sem hagyta el szülőföldjét, s mint szlovákiai magyar politikus szállt síkra a magyarság és a kisebbség jogaiért. Ő volt a szlovák parlament egyetlen képviselője, aki a zsidóság kitelepítéséről szóló 68/1942-es alkotmányi törvény ellen szavazott:

„Veszélyes útra tért a szlovák kormány akkor, amikor a zsidók kitelepítéséről szóló törvényjavaslatot benyújtotta, mert ezzel elismeri jogosságát annak, hogy a többség a kisebbséget egyszerűen kiebrudalhatja. ... Én ellenben, mint az itteni magyarság képviselője leszögezem ezt, és kérem tudomásul venni, hogy azért nem szavazok a javaslat mellett, hanem ellene, mert mint magyar és keresztény, és mint katolikus a javaslatot istentelennek és embertelennek tartom.”

A háború után koholt vádak alapján tíz év kényszermunkára ítélték és szibériai munkatáborba hurcolták. A szlovák Nemzeti Bíróság 1947. szept. 16-án, egyetlen ülésen, mint hazaárulót, fasisztát és kollaboránst távollétében halálra ítélte. A súlyos tüdőbetegként hazaérkező Esterházy „elnöki kegyelemben részesült” és életfogytiglant kapott. 1957. március 8-án halt meg egy morvaországi börtönben, Mirovban. A holttestet elhamvasztották, s még a maradványokat sem adták ki a családnak. Nevét hosszú évtizedekig említeni sem volt szabad.

Esterházy János, ez a feddhetetlen igaz ember, tehát duplán megszenvedte a 20. század magyarságra mért csapásait, melyet a két totalitárius diktatúra hozott:

Miután szót emelt Magyarország hitleri megszállása ellen, a nyilas hatalomátvétel után Budapesten bebörtönözték, 1944 végén szabadult és bujkált a Gestapo elől. Csehszlovákiában pedig a kisebbségért való harcos kiállásáért, koholt vádak alapján kapta a legsúlyosabb büntetést.

Úgy gondoljuk, fel kell világosítani minden kétkedőt, és ideje lenne végre tisztára mosni a foltot, amelyet gróf Esterházy János életén a politikai manipuláció ejtett. Ez az előadás is ezt a célt szolgálja.

Részvételi szándékát kérjük jelezni: pm@energost.hu, 2040 Budaörs, Alma u. 4.

Dr. Molnár Imre szociológus, történész, diplomata

A felvidéki Ipolyságon (jelenleg Sahy, Szlovákia) született 1956. november 26-án. Nős, négy gyermek édesapja.

A Pozsonyi Comenius Egyetemen végzett két év után, 1979-1981 között a szegedi JATE hallgatója volt. 1986-ban az ELTE BTK-n diplomát, majd egyetemi doktori (1994) és kandidátusi (1998) fokozatot szerzett.

1986-1988 között a Magyar Mezőgazdasági Múzeumban, 1988-1990 között a Magyarságkutató Intézetben, 1990-1993 között a Miniszterelnöki Hivatal Határon Túli Magyarok Hivatalában, 1993-1998 között pedig a Teleki László Alapítvány Közép-Európa Intézetében dolgozott. 1998-tól a Magyar Külügyminisztérium (legutóbb diplomataként Magyarország Varsói Nagykövetségének) munkatársa. Több, a szlovákiai magyarság történelmével és a lengyel-magyar történelmi kapcsolatokkal foglalkozó cikk, tanulmány és könyv szerzője, szerkesztője. Egyetemi tanulmányai befejezése óta foglalkozik Esterházy János életművének kutatásával. Kutatási eredményeit a magyar nyelven kívül lengyelül, szlovákul, németül és angolul is publikálta.

Főbb munkái:

- „Mint fészekből kizavart madár” A hontalanság éveinek irodalma” Tóth László szerzőtárssal (Budapest, 1990)
- „Hazahívott a szülőföld, Visszaemlékezések, dokumentumok a szlovákiai magyarok deportálásáról 1945-1953”, Varga Kálmán szerzőtárssal (Budapest, 1992)
- Esterházy János. Életrajz (Nap Kiadó, Dunaszerdahely, 1996)
- Esterházy János: A kisebbségi kérdés (Budapest, 2000. szerk.)
- Deáki (falumonográfia) (Budapest, 2002)
- Kegyelem életfogytig, Esterházy János szenvedéstörténetének dokumentumai Mycielskiné Esterházy Mária feljegyzései alapján (Szeged, METEM, 2008)
- Esterházy János „Sem gyűlölettel, sem erőszakkal...” (Komárom, 2008)
- Esterházy János élete és mártírhalála (Méry-Ratio, Budapest, 2010.)
- Bolgog Jerzy Popieluszko (Szeged, METEM, 2010)